

[Elna Munch.]

gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han kunde tænke sig atter at tage disse Spørgsmaal op, da der utvivlsomt her i Hovedstaden i store Kredse hersker den Opfattelse, at en yderligere Udvikling af Ejendomsbeskatningen fra Bygningsskyld og henimod Grundskyld vil være rationel og gavnlig for Byens Udvikling, ligesom en større Bevægelsesfrihed i Beskatningen vilde være ønskelig med Henblik paa den samlede Skattebyrdes Fordeling her i Hovedstaden.

Det ærede Medlem Hr. Julin fremsatte forleden Dag nogle Udtalelser om Det kongelige Teater: Lad os holde op med at øse Penge ud i dette bundløse Kar, siger det ærede Medlem, hvor er vort Folk dog taalmodigt, at det vil vedblive at finde sig i denne Ødslen med Statens Penge. — Se, man har jo Lov til at mene om Teater, hvad man vil, men det er ejendommeligt at høre netop et Medlem af Partiet Venstre i denne Forbindelse udtale sig om Ødslen med Statens Penge og om bundløse Kar. Thi hvem er det, der har øst mest i Karret, andre end hin Venstreminister, der fandt paa at opføre den dyreste og ulyksaligste Bygning, der nogen Sinde er opført til Komædie? Er ikke alle de Millioner, som er anvendt paa denne Bygning, som han hængte op paa det gamle kongelige Teater, øst i det mest bundløse Kar af alle, denne Bygning, som skulde tjene det dobbelte Formaal at bruges baade af Radiofoni og Teater, og som til Trods for endeløse Forandringer og Ombygninger under Opførelsen og Masser af Overskridelser viste sig at være lige uegnet til begge Formaal, saa uegnet, at end ikke Radiofonien kan bruge den, men skal opføre et nyt, dyrt Hus. Man plejer at sige til hidsige Folk, at de skal tælle til 10, før de lader deres Vredes Skaaler udgydes over deres Medmennesker. Jeg tror, man kunde give de ærede Medlemmer af Venstre, som taler om, at Teatret koster Penge og ikke højner Moralen og Kulturen, det Raad, at de, før de udtaler sig, gaar hen paa Kongens Nytorv og ser paa det Monument, de har været med til at rejse, hvortil Ideen er udgaaet fra deres eget Parti, denne Bygning, som vel er høj, men som ikke højner Kulturen, og som staar som et Minde om et af de mest umoraliske Indfald til at misbruge Folkets Penge.

Jeg vil dernæst gerne rejse et Spørgsmaal, jeg har faaet en Del Henvendelser om. Det drejer sig om Daabsattester for Adoptivbørn. Der er mange, som adopterer et Barn og ikke ønsker, at Barnet skal vide, at det er adopteret. Man kan mene, at det er uklogt at hemmeligholde det, at det er det reelleste at sige Sandheden til Barnet, men man kommer ikke uden om, at der er mangfoldige Tilfælde, hvor Forældrenes eller Barnets Naturel er en Hindring for, at Barnet indvies i den rette Sammenhæng. For saadanne Tilfældes Skyld er det afgørende, at der ikke af det offentlige forlanges Attester eller lignende, som røber den. Jeg har med Tilfredshed konstateret, at man her i København er gaaet bort fra at forlange Fødested opgivet paa Mandtalslisterne — saa vidt jeg ved, er det første Gærg i Aar —, men tilbage staar Daabsattesten. Nu er Forholdet det, at man ved Indmeldelse i Skolen kan faa en Daabsattest, hvorpaa Adoptivforældrenes Navne staar og ikke de rigtige Forældres, noget, som vist for øvrigt de færreste er bekendt med; jeg ved Tilfælde, hvor Folk har kunnet benytte det, jeg ved andre Tilfælde, hvor man har afvist en Henvendelse derom, og jeg vil gerne spørge den højtærede paagældende Minister, om det afhænger af Præstens Skøn, om man vil give en saadan Attest eller ikke. Men selv om man nu opnaar en Attest, hvorpaa Adoptivforældrenes Navne staar, røbes dog Sammenhængen meget ofte for Barnet, fordi der paa Attesten staar Fødestedet. Jeg finder det naturligt, at de rette Forældre opføres et eller andet Sted, f. Eks. i Kirkebogen eller et andet Sted; der kan jo være noget rigtigt i, hvad man siger, at ethvert Menneske har Krav paa at kunne faa at vide, hvem der er dets Forældre, men det burde overlades til Adoptivforældrenes Skøn, om de vil sige det til Barnet eller ikke. Jeg kender Tilfælde, hvor Adoptivforældrene har maattet bede Skolen, naar de indmeldte Barnet, om ikke at røbe Sagens Sammenhæng, de har gjort det samme over for Præsten ved Konfirmationsindmeldelsen, men naar Barnet saa kommer paa Session, eller der er Tale om Indgaaelse af Ægteskab, er Forældrene jo magtesløse. Jeg henstiller derfor til den højtærede Kirkeminister, hvem jeg formoder, det sorterer under, om der ikke kunde træffes den Ordning, at